

ландцытъ, принудихъ са да отетѣпѣтъ. Тогасъ нато събрахъ войскытъ си и сполучихъ да ги предопозѣмъ отъ нападаніята на враговетѣ, прибѣгнѣхъ въ Генсалъ и въ Балтимора, два града, които бѣхъ прѣселъ въ началото.

Жителитѣ на Ирландія, намѣсто да ми помогнатъ, обзеты отъ страхъ, побѣрзахъ, за да са отърватъ отъ мщеніето на Елизавета, да са покорятъ, безъ да помислѣтъ никакъ за съюзницытъ си, които бѣхъ дошли на тѣхна помощъ. Отъ тогасъ походятъ вече немаше никоя цѣль, и азъ, въ интереса на царя си, поискахъ да оназѣмъ поне войската му, на която истребенъето сичкытъ свѣтъ считаше неизбѣжно.

Ударенъ отъ сухо отъ намѣстника и отъ сичката му войска, запрѣмъ отъ море отъ сичкыя англискый флотъ, азъ извѣстихъ на лорда Монжойа че ще са заровяхъ подъ развалинытъ на градоветѣ Кенсалъ и Балтимора, дѣто са намѣрваше тогасъ испанската войска, и че, ако тѣзи войска погиняше тя ще загиняше заедно съ тѣзи два града.

Лордъ Монжой, на когото сърцето бѣше и благородно и справедливо, отговори на рѣшителното туй обѣвление съ предложѣніе да капитулирамы каѣто быхъ азъ пожелалъ. Азъ поискахъ да са отдадѣтъ на войскытъ ми военнытъ почести, да са пренесѣтъ въ Испанія на Английскы кораби заедно съ артилеріята и военнытъ си петребности, и найподиръ като не искахъ да оставѣмъ на своеволіето на побѣдителя съюзницытъ които ма бѣхъ оставили и издали, поискахъ амнистія за жителитѣ на реченытъ два града.

Сичкыгъ тѣзи условія са пріехъ!

«Ето извика старецътъ съ негодование, ето дѣлото което осждатъ като слѣдствие на страхливостъ и на предателство. Преобразихъ и обстоятелствата и работытъ. Обвиняватъ ма че съмъ влѣзълъ въ преговоры съ афоресаны и еретицы, и са отказватъ да ма чуѣтъ, и искатъ да ма предадѣтъ на рѣцѣтъ на инквизиціята. Тогасъ какъ ще са чуе гласътъ ми отъ дълбочинытъ на тъмницытъ ѱ? Безъ сумнѣніе тѣ ще запушѣтъ моя гласъ тамъ, и ще прѣстѣхѣтъ лъжов-